

Kjole sad godt i Ryggen, og om det maskinklippede Haar klædte ham. Og da Klokken var bleven halvni og den bestilte Droske ikke kom, var det hende, der blev skældt ud for en Torsk, og hende, der i Slud og Mørke, uden Hat og Sjal, maatte løbe helt ind i Adelgade efter en anden.

Da Per traadte ind i Balsalen, var Dansen allerede begyndt. En halv Snes Par valsede højtidelig omkring paa Gulvet, medens et noget lignende Antal stod eller sad langsmed Væggene. Mellem de sidste opdagede han hurtig Fru Engelhardt. Hun var i ildrød Kjole og sad og viftede sig med en stor, dunkantet Vifte. Ved hendes Side sad en blankskallet Herre og vuggede en Klaphat paa sit Knæ — Neergaard.

Synet af denne Mand, men navnlig den skinsyge Tanke, der i det samme foer ham gennem Hovedet, at ogsaa hans Nærværelse kunde skyldes Fru Engelhardts begunstigede Mellemkomst, ødelagde totalt hans Stemning. Det første Kvartierstid deltog han slet ikke i Dansen men opholdt sig inde i de tilstødende Stuer, hvor nogle ældre Herrer sad og spillede Kort. Først henimod Slutningen af første „Vals“ gik han ind og inklinerede for Fruen med et stift Buk uden at se til hendes Kavalier. Hun syntes ikke straks at ville genkende ham. Endelig rejste hun sig op, samlede Slæbet og lagde med et halvt moderligt Smil sit svære Legeme i hans Arm.

„Hvad er De dog for en utaknemlig En,“ sagde hun paa sit københavnsk, da de havde danset et Par Gange rundt, uden at Per havde mælet et Ord. „De siger mig ikke engang Tak, fordi jeg skaffede Dem Indbydelsen. Det var dog ellers slet ikke saa let, vil jeg fortælle Dem.“

„Jeg er Dem særdeles forbunden, Frue!“

„Hvor formelt! Er der gaaet Dem noget imod?“

„Ja — lidt.“

„Og hvad er det, . . . dersom det kan betroes en Dame?“

„Hvorfor er den Neergaard her? Jeg kan ikke lide ham. De vilde gøre mig en Tjeneste ved ikke at danse med ham.“

„Det maa jeg sige . . . De er virkelig fordringsfuld.“

Hun lo, men gjorde sig i det samme tungere i hans Arm.